

Opinió

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT
Passeig General Mendoza, 2. 17002 Girona

TELÈFON
972 20 20 66

FAX DE REDACCIÓ
972 20 20 05

FAX DE PUBLICITAT
972 21 25 87

http://www.diaridegirona.cat
 A/E: **diaridegirona@ddg.cat**

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.

DELEGACIÓ DE L'ALT EMPORDÀ
 Avda. Salvador Dalí, 79. 17600 FIGUERES
 TELÈFON: 972 50 99 09
 FAX: 972 50 93 69
 A/E: **altemporda@ddg.cat**

CLUB DIARI DE GIRONA
 HORARI: De dilluns a dijous, de 9.00 a 14.00 h. i de 17.00 a 19.00 h.
 Divendres i vigílies, de 9.00 a 14.00 h.
 A/E: **subscripcions@ddg.cat**

Prohibida tota reproducció als efectes de l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI.
 Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni registrada en, o transmesa per cap tipus de forma o mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.

DIFUSIÓ CONTROLADA

El teu amic

Salvador Sostres

Esquerra es presentà a les eleccions amb l'argument del realisme i la moderació. Som la nova Convergència. Ja tot pintà de cap per avall quan **Junqueras**, amb el puny alçat, es fotografià amb **Arnaldo Otegui**. I que ara els moderats es dediquin a negociar amb la CUP el desmantellament dels Mossos, la seva més absoluta indefensió, que és la nostra, i un pla d'acció per aconseguir la independència en aquesta legislatura, ens recorda quin és l'exacte grau de confiança que podem tenir en els republicans. **Pere Aragonès** és tant de broma com sembla si creu que pot negociar alguna cosa amb la CUP. Esquerra continua sent un partit d'arrepelgats i sotacarros si encara no ha entès que la Policia, la Llei i l'ordre no són mai el problema, i són sempre la solució.

No entenc com Aragonès es pot sentir còmode fent aquests papers. Sempre m'ha semblat poca cosa, però no un imbècil, ni un boig. El ridícul que ara està fent amb la CUP, i contra la Policia, es d'antipolític, d'agitador populista. El mateix que

Laura Borràs anant a la presó a veure **Pablo Hasél**, i dient que és «un altre pres polític». Però parlar d'ells en tercera persona fora injust: són l'expressió de la pitjor Catalunya de tots els temps, i jo en formo part, que àmpliament els votà el passat 14 de febrer.

Que **Antich** vagi pels restaurants alligant els convergents perquè no es quedin fora del Govern, per assegurar-se les seves subvencions, acaba de deformar el retrat d'un país que en els darrers 10 anys ha fet tot el que ha pogut per destruir-se. L'independentisme és una gran màquina de trinxar. Un detall que no vaig explicar del dinar d'Antich amb **Llorach** i **Pena**, el passat 25 de febrer, en un restaurant de l'Upper Diagonal, és que a banda d'insultar greument el director de TV3, **Vicent Sanchis**, fou igualment considerable el menyspreu que bramaren pel periodista **Carles Porta**, dient que no era «de fiar». Carles Porta és un estimat íntim amic de **Puigdemont**. Però no hi fa res: l'odien, perquè qualsevol talent és sospitós per a la piconadora. Que en nom de Puigde-

mont s'ataquin els seus millors amics sota el pretext que no són confiables, és tot un termòmetre moral. A Puigdemont li queden bons amics, però hauria de tenir clar qui són. Carles Porta no «necessita» ser amic de Puigdemont. N'és, i ben sincerament, però no «li cal». Per guanyar diners en té prou de fer la seva feina tan ben feta com de fet la fa. Ara acaba de publicar un llibre sobre **Maria Àngels Feliu**, la farmacèutica d'Olot. És una reconstrucció precisa del seu segrest, però sobretot el vibrant retrat d'una dona resistent, digna i molt valenta. Per què Carles Porta no és de fiar? Perquè el talent espanta els rosegadors. I és per a ells un precedent perillós que algú es guanyi la vida amb el seu mèrit. Si el mèrit serveixen d'alguna cosa, de què serveix Núria Llorach?

Si Puigdemont creu que Antich és el seu amic, que li preguntí a l'altre **Pepe**, Zaragoza. Si Puigdemont creu que Llorach farà alguna cosa per defensar-lo, si realment creu que aquesta dona mediocre i desequilibrada prendrà algun risc per ajudar-lo, que demani a Vicent Sanchis i a **Saül Gordillo** l'historial de missatges i correus que han mantingut amb ella. Jo no professo cap simpatia per Carles Puigdemont, però no gaudeixo amb el seu dolor. I penso que un home, en les difícils

circumstàncies que ell es troba, hauria de saber distingir clarament els seus afectes dels corbs que el ronden per rosegat les restes a l'ídol que s'apaga.

Que Laura Borràs, la candidata que ell mai no volgué, faci la mona amb Hasél, pot formar part d'una estratègia. Lamentable, però estratègia. Confondre Antich amb un amic no és una estratègia, és un bukake, i el de la gatzoneta ets tu. Que Junts es facin els radicals, perquè en això s'ha convertit el seu negoci, és ara la seva única forma de supervivència. Però que Pere Aragonès es vulgui presentar com el realista, com el pragmàtic, com la nova centralitat constructiva de la política catalana, i deixi indefensos els catalans, lligant de mans i peus la Policia, per satisfer la CUP, és la continuació del fil tràgic que teneix de sang i d'infortuni aquesta pobra terra quan la governa Esquerra.

No hi ha res que sigui al seu lloc. Si algú creu que les destrosses d'aquests dies ens duren algun altre premi que no siguin més destrosses; si algú de veritat creu que els aldarulls i els saquejos serveixen per avançar en algun camí que no sigui el de la dissort, val més que pensi en qualsevol altra cosa. Pere Aragonès afeblint la Policia per complaure la CUP és Puigdemont creient que Antich és el seu amic. Quina mena d'amic que creus que Antich serà quan se t'acabin els diners o algú li pagui més?

President, més d'hora que tard haurem de tornar a dir-nos la veritat. Costarà, de tant com ens hem enganyat. Podríem començar dient-ne una de ben fàcil: Carles Porta és el teu amic i un magnífic professional. I la resta, que passin per la finestreta si volen cobrar.

«Pere Aragonès és tant de broma com sembla si creu que pot negociar alguna cosa amb la CUP»

Aquesta *Batalla monumental* que ens ha ofert TV3 ha sigut un bon recordatori de la gran presència dels monuments i que ara ens queden lluny. És d'agrair, perquè com diuen els gestors culturals el patrimoni necessita les tres P: presència, protecció i pedagogia. Amb el magnífic programa he recordat, per contraposició, aquell temps de la meva infància quan un professor d'Història ens va portar a Sant Pere de Roda i només es veien les hores absolutes i encobridores; igualment, al castell de Montsoriu, ben colgat ja feia segles. Finalment tenim els monuments a la vista, que per això varen ser construïts.

Els monuments són testimonis d'uns instants –millor, segles– de la formació original d'aquest país. Cada monument es pot veure com un punt de lectura de la Història. Saber llegir els monuments, un repte de tota societat cultural, aprendre'n, i que la nostra geografia sigui oberta com una mena de vertadera escola d'adults, amb aquell lema tan esperançador d'«aprendre al llarg de tota la vida».

Monuments a la vista

Jordi Dalmau

A la pedagogia dels nostres monuments hi ha una referència exemplar: és la lliçó que va deixar mossèn **Cinto** en el poema *Canigó*, quan es mira i presenta al lector la portalada del monestir de Ripoll: «La Bíblia al cor de Catalunya impresa, present, passat i esdevenir del món. Qui passarà per sota aquesta arcada, bé podrà dir que, en síntesi sagrada, el món, el temps i eternitat ha vist».

Alexandre Cirici Pellicer, historiador

i crític d'art, va treballar intensament aquest tema d'ensenyar a llegir l'expressió dels monuments; ell tenia una predilecció per l'església romànica de Querolbs, al Ripollès; en el seu pòrtic hi ha una bona concentració d'escenes i figures que necessita un guiatge, per no quedar-se analfabet perdut, badant entre aquells capitells tan enigmàtics. Cirici ajuda el lector, tot observant que, així com la portalada de Ripoll es llegeix des de baix cap a dalt, el pòrtic de Querolbs es llegeix d'esquerra a dreta. I el llibre, breu, de Cirici Pellicer és un gran record de la visita, i t'has de llegir dues vegades la data de l'església: és de l'any 978.

Televisió de Catalunya, la teva, la nostra, etc., podria assumir aquesta tasca tan necessària d'ensenyar a llegir els nostres monuments, fer-nos entrar en el seu coneixement més enllà del farcelllet turístic que ens emportem quan els visitem, apressadament. Llegir i entendre els nostres monuments formaria les beceroles de les seves singularitats i dels propòsits dels seus autors i artistes.

Ara que TV3 té totes les claus dels mo-

numents i es belluga molt bé per naus, portalades, baluards i arxius, s'escauria que ja sense el guió de nervis de concurs i sense anecdotaris superficials, empenqués una feina de solidesa. (Si ara fos moment d'analitzar críticament *Batalla monumental*, potser s'hauria de fer observar que en lloc d'aquella anècdota del rodatge de *Joc de trons* a Girona –que ara ja fa massa escudella– l'espectador es mereixia veure, per exemple, la categoria del Tapís de la Creació sense passar-lo per la cuina).

La cultura general que tothom es mereix podria pensar en l'oferta inacabable dels nostres monuments, una oferta a ritme d'escola d'adults sota guiatge d'historiadors i pedagogs. Aquesta temporada que portem resclosits a casa, podem fer guardiola de projectes amb airejament. Quan tornem a ser lliures voldríem aprendre més coses dels monuments que tenim –tindrem– a la vista, amb un acompanyament audiovisual precís, metòdic, complet, segons l'estil de les grans realitzacions de la Televisió de Catalunya.